

Румена почука на втората, на третата врата — почука на много врати. И отведъ я изпждиха.

Отиде на края на града. Тамъ тя видѣ бѣдни кжщурки и плахо почна да чука по вратитѣ.

— Кой чука?

— Азъ съмъ Румена, внучката на Лѣтото. . . Дѣдо ме прати да прѣкарамъ зимата при васъ. Моля ви се, приберете ме.

— Ахъ, бѣдно дѣте, ние нѣмаме какво да ядемъ и съ що да се стоплимъ, а какво да правимъ и съ тебе? Кждѣ да те туримъ? Ние нѣмаме мѣсто. . .

И Румена остана на улицата. Тогава тя заплака и тръгна нахждѣто ѝ видятъ очитѣ. Излѣзе вѣнъ отъ града и пое пѣтя, който водѣше къмъ гората. Когато навлѣзе въ гората, тя видѣ, че есенъта бѣше позлатила всичкитѣ ѝ листи.

И тръгна Румена изъ гората, а отъ очитѣ ѝ закапаха едри, бистри сълзи. Залюлѣха се клонитѣ на дърветата и посипаха главата на Румена съ златожълти листи. А вѣтрецътъ зашепна ед-вамъ чуто:

— Не плачи, мило момиченце. Ето, косата ти стана златна, а отъ сълзитѣ ти, които падатъ изъ гората, напролѣтъ ще поникнатъ теменужки и момини сълзи. . .

Когато Румена излѣзе отъ гората, косата ѝ свѣтѣше като чисто злато. Тя стигна въ една долина, прѣзъ която шуртѣше малка и бистра рѣкчица. Седна на брѣга на рѣката и пакъ заплака. Свечеряваше се.

Но ето, на небето се показва ято жерави. Тѣ идѣха отъ сѣверъ и отиваха къмъ югъ, на топло. Уморени отъ дългия пѣтъ, тѣ направиха единъ кржгъ надъ долината и се спуснаха край рѣката, да си починатъ и да прѣношуватъ. Като видѣха Румена, тѣ я попитаха:

— Защо плачешъ, мило момиченце?

Румена имъ разказа всичко. Жеравитѣ се замислиха. Най-стариятъ се обърна къмъ нея и ѝ рече:

— Не плачи! Твоята кошничка е праздна, но добринитѣ, които си сторила, сж голѣми. Ела съ насъ и ние ще те заведемъ въ далечна и хубава страна, дѣто ще бждешъ весела и щастлива. . .

И сутринъта, когато слънцето се показва на хоризонта, жеравитѣ хвъркнаха отново. Тѣ се наредиха единъ слѣдъ другъ и весело кѣркаха. На най-прѣдния, обвила ржцѣ около шията му, седѣше Румена. Косата ѝ, огрѣна отъ слънцето, свѣтѣше и се развѣваше на вѣтъра като свѣтло знаме. . .

Румена замина далечъ, далечъ . . . въ една хубава страна, дѣто е вѣчна пролѣтъ и дърветата — вѣчно зелени. Житото зрѣе два пѣти въ годината, горитѣ сж пълни съ лѣшници и орѣхи, градинитѣ — съ ябълки и круши, и ластаритѣ на лозитѣ тежатъ отъ бѣли и червени гроздове. Хората въ тази страна сж щастливи и засмѣни. Нѣма — бѣдни, нѣма — богати. . .

Въ тази страна живѣе и до днесъ Румена, внучката на Лѣтото.